

Arnal assegura que no va deixar el lloc perquè, segons la llista del 2003, l'hauria heretat Esquerra Unida, i recorda que l'accés als Verds d'Armand Calatayud –ex d'EUPV ‘captat’ per Hammerstein i que avui és dirigent de la formació– “ha buscat sempre l'enfrontament amb el partit clau de l'Entesa”.

Peris, que va anar al Grup Mixt per disconformitat amb “la submissió de Nova Esquerra al PSOE”, assegura que Els Verds del País Valencià tindran “autonomia” per pactar amb Esquerra Unida, i no amb el PSOE, tot i que la confederació estatal –Los Verdes– opte per reeditar, el 2008, els acords del 2004.

Potser aleshores tornaran a trobar-se, com al Compromís pel País Valencià, aquestes dues ànimes de l'ecologisme progressista. Difícilment serà, però, una relació cordial: “Com menys m'ofenga, millor per a tots”, diu Peris d'Arnal.

Víctor Maceda

L'any 1995 Els Verds obtenien un escó al Parlament balear en la persona de Josep Ramon Balanzat, que també era membre del Consell Insular d'Eivissa i Formentera. Era la primera vegada que els ecologistes assolien representació a les Illes, i –tot sols– a tot l'estat. Balanzat va atreure l'atenció mediàtica local i estatal. Pareixia que la irrupció d'Els Verds a les institucions illenques havia de significar el començament d'un èxit progressiu, a l'estil dels seus coreligionaris alemanys. Balanzat es reuní a Palma, just després de les eleccions del 1995, amb la cúpula d'Els Verds de les altres illes –són organitzacions sobiranes a cada illa– i tots plegats asseguraren que funcionarien com un sol grup. Però en la pràctica mai no assoliren l'objectiu i sempre han portat estratègies diferents a cada illa, unes divergències que els han abocat a la crisi.

El 1999 Balanzat fou substituït per Joan Buades al capdavant dels ecologistes pitiusos. Mentre que el primer era més pragmàtic, el segon era dels coneguts com a “fonamentalistes”, divisió que reflecteix la fragmentació que el moviment ecologista polític ha patit arreu. Durant tota la legislatura del Pacte de Progrés, entre 1999 i 2003, les diferències entre Buades i la resta del Pacte Progressista d'Eivissa –PSOE, EU, ENE i ERC– palesaren la incapacitat de conjugar el “fonamentalisme” ecologista amb el pragmatisme institucional. Finalment Els Verds trencaren amb el Pacte. Es presentaren tots sols a les eleccions del 2003 per Eivissa. Obtingueren un 3,3% dels vots i es quedaren sense representació. Des d'aleshores, gairebé han desaparegut. Encara ara no és segur, de fet, que es presentin a les eleccions de l'any vinent.

A Menorca Els Verds no existien fins que s'organitzaren en la legislatura del

Una estratègia a cada illa



Margalida Rosselló i Miquel Angel Liauger, representants dels dos eixos ecologistes enfrontats a Balears.

Els Verds a les Balears tenen estratègies ben diferents per a cada illa.

Pacte de Progrés. Més inclinats a les tesis de Buades que a les pragmàtiques, refusaren pactes per a les eleccions del 2003. Assoliren un escàs 3% que els va deixar sense escó. Però aprengueren del desastre i per a l'any que ve s'han coalitzat amb el PSM en una candidatura que es presentà com “d'esquerra, ecologista i menorquinista”. Com que per primer cop hi haurà doble llista electoral –a cada illa es triarà per separat el Consell i els diputats al Parlament–, és possible que la coalició els permeti obtenir representació en alguna institució.

A Mallorca, la presència d'Els Verds és més antiga que a les altres illes. Després de diversos fracassos electorals, el 1995 afrontaren les urnes pensant que podrien entrar a les institucions. Però el

PP canvià la llei electoral: el mínim per assolir representació passà del 3 al 5%, i els Verds obtingueren exactament un 3%. Per a la següent ocasió, una part dels ecologistes proposà l'aliança amb una altra força per assolir, així, l'escó. Guanyaren els favorables als pactes, però una part dels derrotats va abandonar el partit. D'aquesta manera, el 1999 Els Verds s'aliaren amb EU. La coalició va fer el 5,9% i 2 escons, un dels quals se l'emportaren Els Verds. Margalida Rosselló n'era la candidata. Els ecologistes mallorquins passaren a ser membres del govern del Pacte de Progrés, amb Rosselló de consellera de Medi Ambient. Amb Buades per Eivissa, Els Verds tenien dos diputats al Parlament. A partir de llavors, però, tot va anar de mal en pitjor. Rosselló va congeniar força amb les tesis més “fonamentalistes” de Buades, cosa que provocà greus topades amb els companys del Govern. De fet en almenys dues ocasions el president Antich estigué a punt de destituir la consellera verda. A més, entre els ecologistes s'intensificaren les bregues que enfrontaven el sector favorable a l'aliança amb

Com ser més verd que els altres verds...

A Catalunya, l'hegemonia política de l'ecologimse pertany a Iniciativa per Catalunya Verds, després que Els Verds – Esquerra Ecologista de Catalunya es federessin amb la formació liderada per Joan Saura, mantenint-se com una organització autònoma. A la vegada, ICV es presenta en coalició als comicis amb EUiA, que també aposta per l'ideari verd. Al capdavant d'Els Verds – Esquerra Ecologista de Catalunya hi ha Maria Olivares, que va ser la primera diputada verda al Parlament català. Mercès a la presència d'aquesta organització, ICV és membre de ple dret al Partit Verd Europeu.

A nivell extraparlamentari hi ha altres formacions polítiques que fan bandera del verd. Entre els més mediàtics hi ha Els Verds – Opció Verda, no pas per la seva incidència social sinó perquè el seu líder, Joan Oms, acaba de ser proclamat diputat al Congrés espanyol pel PSOE. Aquesta formació va presentar-se en coalició amb els socialistes, i amb la retirada de Montilla, a Oms li correspon un escó. Però la trajectòria d'aquest diputat socialista-verd començà fa molts anys a Nacionalistes d'Esquerra. Anys després creà Els Verds – Opció Verda, sense èxit. Però un altre polític, Josep Lluís Freijo, va pensar en un nom més suggerent, en plena protesta per la invasió de l'Iraq, Els Verds – Ecopacifistes. I Oms va fer coalició amb Freijo, presentant-se a l'Hospitalet de Llobregat sota les sigles ecopacifistes. Amb el pacte amb el PSOE, recuperà el nom d'Els Verds – Opció Verda.

Freijo també ha rebatejat el seu partit en diverses ocasions, des d'Alternativa Ecologista de Catalunya fins a Verds-Ecologistes, passant per Els Verds – Grup Verd i Els Verds – Ecopacifistes. En les darreres eleccions catalanes, un nou tàndem Oms-Freijo es va presentar amb el nom d'Els Verds Ecologistes de Catalunya i obtingué 15.000 vots.

Si ICV és el pol més actiu del món polític ecologista, Els Verds Alternativa Verda també han aconseguit un cert ressò, sobretot a Girona. Aquest partit és encapçalat per Pep Puig, exregidor d'ICV – Els Verds a Barcelona.

Gemma Aguilera

EU, liderat per Miquel Àngel Llauger, i el pròxim a les tesis dures de Buades, liderats per Rosselló, que volia trencar amb EU. Al capdavant prengueren una decisió rocambolesca: acceptaren la coalició però només si la liderava qui més havia maniobrat perquè no es creàs: Rosselló. EU ho acceptà. EU-Verds va fer dos diputats per Mallorca però va baixar al 5,5% dels vots. La derrota davant del PP accentuà encara més les diferències internes. El sector pragmàtic volia seguir amb la coalició i refundre els partits en una mena d'Iniciativa per Catalunya, però Rosselló i el seu sector s'hi oposaren rotundament. Guanyà l'opció de Llauger, la pragmàtica. Des d'aquell moment Rosselló manté el seu escó de diputada, però gairebé ni es parla amb els seus companys. Llauger ha liderat Els Verds en el procés de creació d'Alternativa (EU-Verds), formació que, el mes de novembre, s'ha coalitzat amb el PSM per anar a les properes eleccions. El sector de Rosselló gairebé és fora del partit.

En definitiva, la manca d'una sola estratègia, producte de les divisions internes, ha atomitzat Els Verds i els ha situat en una posició molt feble, de la qual és improbable que puguin sortir.

Miquel Payeras

Una de tantes

Compromís pel País Valencià

Al País Valencià, al llarg dels últims deu anys, la fissura entre les propostes del PP que conrea el victimisme i la construcció de PAI i projectes d'oci, i les preocupacions d'una part important de la ciutadania ha acabat convertint-se en un abisme que amenaça els pilars de la democràcia.

Els serveis públics han estat víctimes de la política neoliberal més salvatges. El sou real brut de les valencianes i els valencians situa el nostre poder adquisitiu per sota de 1997. Un 20% de la ciutadania sobreviu per sota del nivell de la pobresa i la gent ha de destinar el 50% dels ingressos a l'habitatge. La destrucció d'ocupació afecta més les dones que, a més, reben un 30% menys de salari... Però la propaganda que continua fent la televisió pública és ben diferent. Els governs de Zaplana i Camps han esborrat qualsevol reflex de la realitat per situar el debat en un món imaginari que no existeix

més enllà dels mitjans de comunicació públics i alguns privats. Però, el paradigma del despropòsit de la present legislatura és la reforma de l'Estatut d'Autonomia. El PP i el PSOE van pactar un text buit de contingut, per a desesperació de l'esquerra, que soterrava qualsevol expectativa de canvi i allunyava de la primera plana els problemes reals de les persones.

Així doncs, calia fer alguna cosa per despertar consciències i crear il·lusions, posant com a primera condició la mobilització unitària de tots els partits al voltant dels moviments socials més actius. Així va nàixer el Compromís pel País Valencià preacord al que han arribat –a l'espera de la ratificació dels seus militants–: Esquerra Unida del PV, Bloc, Els Verds del PV, Esquerra Ecologista i Izquierda Republicana, que inclou un pla de xoc per desterrar la política espectacle i retornar-li el seu esperit original de servei públic en benefici de la majoria. Cal mirar a l'esquerra. T'apuntes?



Glòria Marcos